

SZARVAS ÉS VIDEKE

TÁRSADALMI és SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:	Előfizetési árak:	Kiadóhivatal:
Vármegye-utca 986. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. — Kéziratok vissza nem adatnak. BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.	Egész évre 4 frt. — Félévre 2 frt. Negyedévre 1 frt. — Egyes szám . . . 8 kr. MEGJELEN HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.	Belicey-utca 11. szám, (saját ház), hova az előfizetés pénzek intézendők. — Hirdetéseket jutányos áron elfogad BÉLYEGDIJ MINDEN HIRDETÉSÉRT 30 KRAJÓR.

Szociálizmus az Alföldön.

— Helyszíni tudósítónk megfigyelései.

Tagadhatatlan és kétségbe nem vonható tény ma már, hogy Magyarország szívében, az arany kalászos Alföldön, a tejjel-mézszel folyó Kánaánban felütötte fejét az agrár-szociálizmus s annak olyan szomorú jelenségeivel találkozunk néhol, egyes városokban, melyek méltó és indokolt aggodalmakat ébreszthetnek bennünk, ha meggondoljuk, hogy ez a társadalmi mozgalom, melyet lelketlen, tudatlan és hazafiatlan egyének irányítanak, örületes és megdöbbentő gyorsasággal hódít magán híveket az alsóbb munkás néposztály között.

Mig 3 éve, hogy az alföldi, sorsukkal elégedetlen munkások közül némelyek zugolódni kezdtek a fennálló viszonyok ellen, s ma már egy számban óriási tömeg ordítja és üvölti a nemzetközi szociáldemokrata párt felforgató tanait s követeli a 8 órás pihenést, 8 órás szórakozást, a föld és vagyon közösségét, a tulajdoni jog szentségeinek az eltörlését, más szóval a féktelenséget, a szabad garázdálkodást, végeredményében a romboló anarchiát.

És azaz alföldi nép, mely értelmében, tudásban, — sokkalta magasabb nívén lát az erdélyi oláhnál, vagy felvidéki tótnál s melyet egy ezredév édes-bus emlékei fűznek a hazaföldjéhez, amelyre ment elvakultságában, hogy lábbal tiporja el hazafiságát, megtagadja nemzetiségét, „nemzetközi“ jelszót ír vörös zászlaján s a mint legutóbb megtörtént Hódmező-Vásárhelyen, a népszabadság évfordulójának ünnepén

„legeziniikusabb és legotrombább kegyelet sértést követi el s azt kérdezteti egyik vezetőjével az ünnep szónokától: „magyarazza meg nekünk az úr, mit adott 1848 a munkásoknak, mert eleget bolondítottak minket ideig?“

Hát kell-e ennél vérlázítóbb, arcátlanabb kérdés s nem-e felháborodhatnék minden magyar ember egész lelkében, ha nem tud á, hogy itt csak a tehetetlenség és bágyúság beszél s a hatásra számított lelketlen fu fang beszél? Hiszen soha kérdésre nem volt könnyebb a felelet, mint erre.

A magyar polgárságnak, a magyar munkás népnek mindent 1848 adott. Ma már polgárnak nevezik az éretlen tömeget is és nem jobbágy-nak, ma a nép ember számba megy, van befolyása a közügyekre és véres verejtéke árán nem az uraságnak, hanem magának szerez vagyont, mely fölött szabadon rendelkezhetik. Hiszen a munkás néposztályból és épen Vásárhely polgárainak a sorából került ki Nagy András János is, azaz egyszerű fehér szürös „paraszt“ ki szorgalommal szerzett vagyonából százezreket adott jótékony célra, annak a tömegnek a felsegállítására, a mely most lelketlen vezetői által félrevezetve, féktelenül tombol és üvölt, hétezer nyi csoportban hőmpölyög minden vasárnap a gyűlésekbe, fenyegetőleg készül május elsejére s a vagyon-elosztásban keresi az üdvöt, az egyenlőséget és testvériséget. Ellene fordulnak a tisztességes társadalomnak és saját munkástársaiknak, azoknak, kik véletlenül vagyont örökölték, vagy szereztek s becsületes munka helyett naphosszant ácsorogva a piacon

szívják magukba a mételeyt, melyet nagyhangú frázisokban dob az éhes had elé néhány „vezér“ élődsi ujság.

Ilyenek a viszonyok a gazdag Alföldön, az ország szívében.

Azok a butító és lázító beszédek, melyekkel a sem hazát, sem hazaszeretetet nem ismerő vezetők ámitják a jó magyar népet és azok a ezer teendő rágalmak, melyeket néplapok útján terveztenek a közvélemény félrevezetésére és az éretlenebb néposztály szenvedélyeinek a felkorbácsolására, veszélyeztetik az egész magyar társadalmi békéjét, nyugalomát, a személy és vagyonbiztonságot s arra kényszeríti az erkölcsi rend és törvény alapján álló osztályt hogy ha másképpen nem lehet, csendőrrrel, katonával, puskával és szuronynyal vessen véget a lappangó anarchiának. Mert annyi bizonyos, hogy az ingatlan vagyon kérdése egy vakmerő és számítással felszínre dobott kincs. Vakmerő és veszedelmes azért, mert a vagyonos és munkás társadalom egész rétegére van kidobva a háló s a nép nem tudja, hová vezeti őt az izgatók felhajtása. Ha ezt tudná, legelőször a vezérek és elnökök hátán próbálná ki a bunkós bot végét, mert átlátná, hogy az egész mozgalom csak az ő kizsákmányolás a vad iscenirozva.

Jó volna ennek a mozgalomnak, — még tovább nem terjed, — úgy venni elejét, hogy az Alföld intelligensebb elemei világosítanak fel a népet arról, hogy nincs elszomorítóbb jelenség az osztályharcnál s nincs veszedelmesebb törekvés annál, melyet tudatlan és lel-

A SZARVAS ÉS VIDEKE TÁRCÁJA.

A trikolár alatt.

— Képek a multból. —

Írta: BIBÓ LAJOS.

— A „Szarvas és Vidéke“ eredeti tárcája. —

II.

Véres találkozás.

A branyiszkói vérfürdőt megelőző éjszaka csunya hideg zimankóval köszöntött be.

Zugott a szél, f gyasztó fergeteg tombolt. A tábori tüzek hamvadó sziporkáját fölkapta a magroba s valahol az öt tüzlakon túl, a Schlick táborára szórta le hamvát.

A honvédek félig dermedten, éhezve és fázva kuncsorogtak a kietlen hómezőn, a végtelenség látszó jég-sivatagon csoportokba verődve álmadoztak az édes itthon, a barátságos, meleg hajlékról.

Mindenkinek volt valami édes emléke a multból a mire jól esett visszagondolni most, a közelgő halál rémes éjszakáján.

A csendes, kihaltak látszó tábor északi vonalán a legszélső sortüzek hamvadó parázsa mellett, két ifju közhonvéd ült a fagyos rögön s tekintetükkel elrendeztek messze, az osztrák előőrök vonaláig.

Sokáig ültek szótlanul s hallgatták a tomboló vihar éles sikongását, mig végre egyikök panaszos, bánatcs hangja megtörte a nyomasztó csendet.

Nem tudom miért, de úgy érzem, valami sugja, hogy a nap ma utoljára áldozott le fölöttem.

— Gábor!

— És ez a sejtelen nem aggaszt, nyugalommal tölt el, csak ha szegény anyámra gondolok . . .

A halvány arcu honvéd ez utóbbi szavakra tenyerébe hajtá fejét s egy nehéz sohajtás szakadt föl lelkéből. Majd fölegyenesedett, kezét társának vállaira fonta s mélyen rezgő hangon mondta:

— Egy fájó, szomorú titkot szeretnék rád bizni, Dezső!

— Bátran elmondhatod.

— Évek óta hordom eltemetve mélyen, szenvedve annak gyöttrő sulya alatt pokoli kínokat, de tovább már nem viselhetem, megöli a lelkem!

— A lelked?

— Azt! . . . Megáll a szívverésem s örület környékez, ha rá gondolok, hogy itt van mellettem, közelemben, az — osztrák hadseregben . . .

E szavakat a megdöbbentő fojtó némaság követte mely percekgig tartott.

— Sok idővel ezelőtt történt, Dezső, hogy egy dragonyos ezred állomásozott Váradon s az ezred legcsinosabb tisztje szívesen látott vendége volt a város egyik előkelő házában.

— Nos, ez mind csak természetes dolog válaszolt a másik, — különösen, ha véletlenül lány is volt a háznál!

— Volt, még pedig szép, ifju leány, ki ma már egy szerencsétlen, sorsverte asszony, áldozata szerelmének, a dragonyos tiszt lelketlenségének . . .

— És ez a tiszt van itt a Schlick táborában, a branyiszkói hegyen?

— Ez! . . . A nevét jegyezd meg jól. Ugy hívják Günther Károly.

— S a titok melyről beszélni akartál?

— Günther az én — atyám!

— Szent isten! . . . s az a megcsalatott leány?

— Ő az én szerencsétlen anyám . . .

A dühöngő zivatar bugását e pillanatban keresztül harsogta a háború kürtszó, mely az örváltást jelezte. A két jó barát komor gondolatokba merülve vonult be a zászlóaljhoz s ébren várták meg a reggelt. A branyiszkói híres nap virradtát.

Mikor a keleti égen felpirkadt a hajnal s az elő-

ket' en egyének irányítanak, amely végeredményében mindig romlásra vezet.

Mi újság?

— **Halálozás.** Salacz József úgy saját, mint gyermekei: Emil, Béla és Józsika; valamint özv. Medveczky Adolfné, Axman Emilia; s gyermekei: Paulina s férje Boros Kálmán; Lujzi s férje Jancsó József; Margit s férje Pajer József; s fiuk: Bandika; továbbá Anna és Axman Ferencz nevében a mély fájdalomtól lesújtottan jelenti, hogy szeretett jó felesége, a legjobb anya, leány, testvér, és unoka Salacz Józsefné szül. Medveczky Emilia életének 31-ik, boldog házasságának 7-ik évében, f. évi április hó 15-ik napján esti 1/4 8 órakor történt gyászos elhunytát. A drága kiszivedettnek hiült teteme f. hó 17-én d. n. 4 órakor fog beszentelés után a róm. kath. szentegyház szerartása szerint a halásztelki sírkertben örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent mise áldozat pedig 18-án d. e. 10 órakor fog az egkek urának bemutatattatni. Szarvas, 1894. Ápril 16-án. Nyugodjék békével!

— **Himen** Zsigmond Kálmán M.-Berényi kereskedő f. hó 17-én jegyezte el Füchsl Dávid helybeli kereskedő szép és kedves leányát Lúka kisasszonyt. Őszinte szívből gratulálunk.

— **Csák György** kir. pénzügyigazgató f. hó 19-én d. u. hivatalos látogatást tett közszégházunknál Dr. Bodoky Zoltán főszolgabíró kíséretében, ez uttal, azonban csupán helyszíni szemlét tartott, a hivatalos vizsgálatot más alkalommal fogja megejteni.

— **A szarvas-orosházi-mezőhegyesi** vasút vonal mentén levő út átjárók és párhuzamos utak átadásának és átadásának és átvételének határnapján f. hó 26-ikán d. e. 8 órája tüzete t ki.

— **A debreczeni kereskedelmi akadémia** volt tanítványait fölkéri az igazgatóság: jelentsék be f. hó 31-ig jelenlegi alkalmaztatásuk minőségét és javadalmát, hogy a tanintézet új palotájának fölvatása alkalmából kiadandó emlékkönyvben az érettségivel távozottak teljes névsora közölhető legyen.

„**A Kossuth Lajos emlékének** megörökítésére alakult országos bizottság“ elnöksége tisztelettel felkéri az összes vidéki gyűjtő iv tartokat, hogy a menyiben a gyűjtött összegeket a pesti hazai első takarékpénztár egyesülethez még be nem szolgáltaták volna, az izeikben jegyzett és meg jegyzendő összes adományokat a nyilvános nyugtázás megkönnyítése érdekében valamely ottani helybeli esetleg vidékbeli lapban díjtalanul közzétesse, törekedjenek, ennek megtörtéte után pedig a gyűjtött összeget a vonatkozó gyűjtő ivok és lap példányok kapcsán a pesti hazai első takarékpénztár egyesülethez beküldeni sziveskedjenek. Budapest, 1894. április hó 18-án Hazaiias

bukkanó nap szelintette ságarait a csillagó hómezőn a magyar hadsereg egy ortanya csatarendben állott a meredek hegy lábánál s Guyon ezredes kiadta emlékezetes parancsát:

— **Siól dupla, heissung. hátal kartács! Uanam fiuk!**

A honvédek szemükre huzták a sapkát s a branyiszkói hegy füstbe és vérbe borult.

Két orai heves, emberföldötti küzdelem után Schlick táborában takarodót íntak, futasnak eredt az osztrák armádia, csak egy kicsiny, elszánt csapat tartotta még magát s szolgált fedezetül a bőmbülő ágyuknak.

Guyon szuronyos rohamt vezényelt.

— **Előre!**

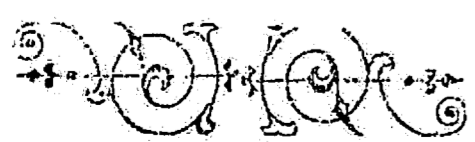
A fegyverek végsőt mordultak s azután dolgozott a szurony és a kard, patakokban omlott a vér.

De a csata mag volt nyerve.

Az utolsó szuronydöfést a bánatos honvéd, Erősdai Gábor adta egy osztrák ezredesnek, kinek a zsebében talált papírokon egy név állt:

— „*Güther Károly.*“ —

Milyen csodálatos idők is voltak azok!

üdvözzetel „Az országos bizottság elnöksége“ Tolnay Lajos.

— **Vasuti fuvarlevelek felülvizsgálási határideje.** Az aradi kereskedelmi és iparkamara vasutügyi felszólamlási és értesítő hivatala ezennel felhívja az érdekelt körök figyelmét azon körülményre, hogy az új vasuti üzletszabályzat értelmében a fuvarleveleken illetéktelenül felszámított díjak és költségek visszatérítése iránti felszólamlások időtartama az eddigi három évről egy évre korlátoltatott. Az osztrák vasutak többszöri tanácskozás után a túlfizetett szállítási díjtöbbletek visszatérítésének érvényesítésére és visszereseti határidőt 1891. és 1892. évből származó fuvarlevelekre is kiterjesztettek, vagyis az üzletszabályzat említett rendelkezésének visszaható erőt nem tulajdonítanak, a magyar vasutak ellenben az egy év-nél régebbi szállításokból eredő díjtöbbletek kiutalványozása iránti felszólamlásokat egyszerűen visszautasítják. Az aradi kereskedelmi és iparkamara vasutügyi felszólamlási és értesítő hivatala figyelemzveti az érdekelt üzleti köröket, hogy netaláni károsodások kikerülése végett fuvarleveleiket felülvizsgálás céljából negyedévenként küldjék be, nehogy az év végével netalán előállható torlódások következtében fuvarleveleik felülvizsgálhatók ne legyenek.

Bíró előtt.

I.

Panasz a lányokra.

Csinos, sötét szemű, piros ajku asszonyka lép be a bíró ur komor szobájába s kedvet halovány arczáról lesi a nagy szomorúság valami mélyseges bánat a mi oda fészkelte magát a puszlék alá, hogy két ragyogó lányt sújtoljon a sötét szempillák közé.

Nugy corja van szörnyen.

A bírót zavarba hozza könnyeivel, axxal a nagy komló, fekete hajával mely oda hull egészen fehér homlokára.

— Nos mi járatban van, asszonyom?

A csepp asszonyka megremeg a hivatalos kangra s mig piezike, patyolat kendőjévnél letörli a göndülő kanyeket, akadozva mondja:

— Hát van két szép, nagyon szép leány. Reggeltől-napestig repkednek az utcán s aztán aztán mosolyognak.

— Igazán borzasztó! — feleli a bíró s egy csomó sárga, poros aktát tesz az arca elé, hogy a szégyenlős asszony ne lássa nevetését.

— Bizony, borzasztó kérem, a mit azoka a lányok mivelnek az utcán.

— Nos mit művelnek?

— Hát mosolyognak a férfakra.

— És ezért haragszik maga rájuk?

— Elpirul magyem a szép asszony s lesüti szemeit mélyen a földre.

— Mert . . . mert hát ugy tessék venni, hogy az én uramra is mosolyognak.

A bíró nevet, a panaszos menyecske kitámolyog s keserű érzések támadnak nyughatatlan szívében, hogy miért is nem lehet megtiltani a virágnak a nyilást, lepkének a repülést? . . .

II.

A viszávont panasz.

— Ehun-e! — mondja Demeter a bíró előtt s egy folytonosság hiányában szenvedő orrszerű dagyanat felé hők mutató ujjával.

— Mi az? — kérdi a bíró.

— Ez? — mondja Demeter. — Hát az orrom a kít beütött ez a koma a tegnap, vagy mi.

— Én? — szól a mellette álló subás.

— No hát.

— Éjnye, sógor, hát nem kend verte be az én fejemet?

— Hát nem hát. Jó is vóna!

— Hát ki?

— Hát mit tudom ér? Be vót kend rugya.

— Ahám! — mondja a koma, eszmélkedvén az italkózi ügyek tárgyalása közben a multra.

— Hát emel kend panaszt, sógor?

— Hát kend?

— Dehogy, nem én!

— No hát én se.

Szépen kiballagnak a törvénytudó szobából, bizonyítva, hogy még is van igazság a földön.

CSARNOK.

Az ibolyáról.

Valami csodálos varázst gyakorol a szerényen meghúzódo kis ibolya, midőn az üde tavaszi pázsiton először megjelent.

Örülünk ugyan az üvegházi ibolyának is, melylyel a mai kertészet tél közepén is meglep, mialatt a fagy jégvirágokat rajzol ablakainkra, mesterségesen nevelt virágnál hiányzik az (első ibolya) varázsa és poézise mely a tavasz megérkezésének hírnöke.

A növényzet megváltoztatja egy-egy vidék jellegét. De bizonyos, hogy a környezet és elrendezés jelentékenyen emeli a növényvilág eszthetikai hatását. Ugy viszonylik ahoz, mint a foglalyány a drága kőhöz. Hol érvényesülhetne szebben pl. a buzavirág sötétkék színe mint a megérett kalászok, arany hullámai között vagy a csipke rózsza, mely zöld indáival beszövi a kopár szirteket, életet és kellemet kölcsönözve azoknak s a vidék, köves talajnak köszönheti szépsége magasabb jelentőségét.

A megifjult föld ujjaszületésének jelvényesült tekintették az ibolyát már a görög poéták is, de ennek teljes ellen tétéül. Együttal a halál jelképének is sötét színéért és szomorúan földrehajlá alakjáért. Fogadjuk el napjainkig is fennmaradt barátságosabb jelentőségét, mely a vidám görögöknél, sokkal elterjedtebb lehetett, mert az athéneiek-legkedvencebb virárga az ibolya volt. s ök azt oly nagy mennyiségben tenyésztették a kertjeikben, hogy az istenek városa (ibolya illata), (ibolyától koszoruzott) szép mellék nevet nyert. (Már Homer említi ibolyát, Kolypov szigetének paradicsomi leírásában: A zöld rét ibolyával és zellerrel volt tele). Odyoszea 5.) Az Akropolis hegyén még ma is dusan terem az ibolya vadon — mellékesen megjegyezve, délen sokkal pompásabban illatozik mint nálunk — s még a szellő éjjelenként az örök szép márvány-romok és ezüstlevelű olajfák koronái felett hallhatatlan multról regél, az ibolyák mosolyogva és csevegve tekintenek a csillagokhoz fel. A szép görögök praktikus utodai az (ibolya szemű) istennőknek. Athénének szentelt földön az ibolya virágait egy sajátos illatu csemege készítéséhez használják fel.

A középkor elején is a tavasz hírnökének tekintették az ibolyát. A ki Bécs környékén az első ibolyát meg pillantotta, azonnal jelentést tett róla a hercegnak ki egész egész udvarától és a cakosság tarka tömegétől kísérvé arra a helyre lovagolt, hoi aztán a legszebb szüznak kellett az első ibolyát leszakítani.

E kedvelt virággal még egy sajátos rege is össze van kötve. Egy lovag hajdan — beszéli a rege — a rosz szellemet kigunyolta görbe lába miatt, miért ez őt aztán egész várával és minden bennelevével egy mély szikla hasadékba sülyeztette. De a várnak szelid és angyal ziczba kis a szárnya felett nem volt hatalma a sátánnak; ez megmenekült, de szegénynek egyedül, elhagyottan kellett élnie.

De ekkor egy jó szellem megkönyörült a magánosan buslakodó leányon s kedves ibolyává változtatta, azonban száz évben csakegyszer szabad volt nyilnia s midőn a századik év leteltével egy ifju lovag őt, mint az év „első ibolyáját“ föltalálta és megcsókolta: megtört a varázs, előtűnt újra az elsülyedt vár a lovagokkal és csatlósokkal, s az így megálldott szép kisasszony kezével köszönte meg a szép loagnak a varázs megtörését.

Az ibolya Európában mindenütt honos és már a legrégebb idő óta tenyésztik is. A legszebb mythosza a virágok között kétség kívül az ibolyának van. A görög hitségében már szerepel. Atlasznak egyik leánya Appolótól üldözttve ibolyává változott. Más hitrege szerint a Jupiter elől menekülő Yó nyomában ibolya fakadott.

Herder igen szép regét mond róla. A világ teremtésekor a kopár sziklákat csupán fölborította, Ekkor az *Alázatosság* elültette az ibolyát s az sokáig mint neki szenteli virág volt ismeretes.

Franciaországban kivált a troubadour idejében szerepelt az ibolya. Az 1324-iki Toulent-é hét Troubauser versersenyen egy arany ibolya volt a nagy jutalom.

I. és a III-ik *Napoleon* életében az ibolya jelentékeny hatást gyakorolt sorsuk változására. Mindketőnek neje szenvedélyes virágkedvelő volt. I. *Napoleon* nejeének *Beauharnais József*nek ibolyával kedveskedett. Neje örömmel fogadta és szagolván ijedten mondotta.

— Ezeknek ibolyáknak halotti szaguk van.

Nem sokára meg is halt. III. *Napoleon* ugy szeretett feleségébe, *Montijó* Augeniába, hogy ibolyákkal fölékesítve látta meg először.

Valamint a dalkottészben az ibolya minden virág közt elvitázhatatlanul az első helyet foglalja el a rózsá mellett: ép ugy illata is az etkenceiek óta napjainkig legkedveltebb a rózsá mellett. Jőzan gondolkozása és találmányokban gazdag korunk jól érti miként kell az ellékony virágillatot számtalan szesz és illatüvecskébe lokótni. Vannak gyárak a hol évent 10,000 kiló ibolyavirág használtatik föl illatszer készítésére.

De nem csak az ember kedveli illatát, hanem maga a természet is gyönyörködni látszott művében, midőn az ibolyába belelehelt az elbűvölő illatot mert sokszorositani igyekezett azt egy kardliliom féliris florentina — gyökerébe is bele oltott, mely mint ibolya gyökér árutatik honnan iris, vagy ibolya por név alatt az előkelő hölgyvilág illatszeres dobozaiba vándorol. Ibolya illatot terjeszt még egy s emészfélé is, az ugynevezett ibolyamohabissus jőlinthus. Ez a nedves helyeken fekvő köveken található s az köveket a nép egyszerűen ibolya köveknek nevezi feltűnő átható ibolya illatú miatt.

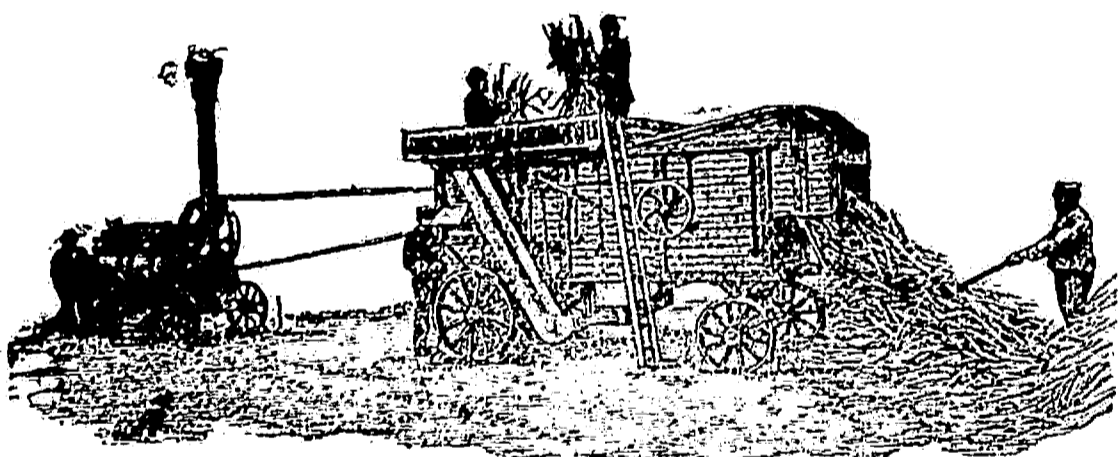
Ince Jenő.

Felelős szerkesztő: DEUTSCH ARTHUR.

Kiadó és laptulajdonos: SÁMUEL A.

HIRDETÉSEK

Összes gazdasági gépek
elsőrangú minőségben.

saját HAZAI gyártmány

Kedvező feltételek

Gőzséplőgépek

Legjártányosabb árak.

Rövidített levelezim:
Gazdasági gépgyár, Budapest

ELSŐ MAGYAR

Gazdasági gépgyár részvény-társulat.

Gyártelep: KÜLSŐ VÁCZI-ÚT 7.

Egy Jegesszekrény

diszes és igen jó karban lévő

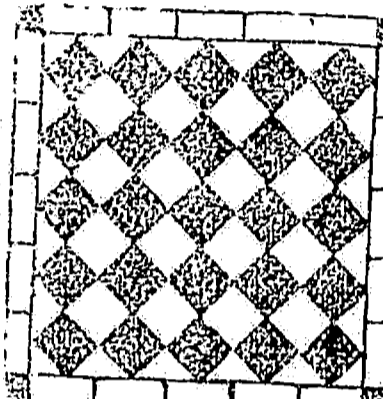
vendéglősöknek és mészárosoknak

legalkalmasabb

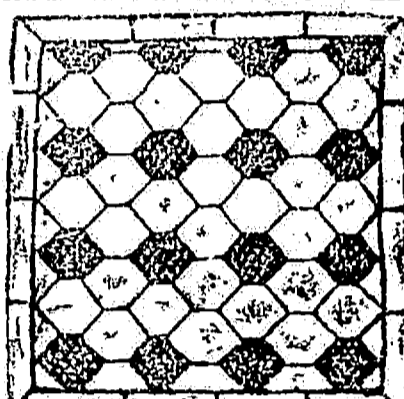
jutányos áron eladó

Perczel János

czukrászdájában.

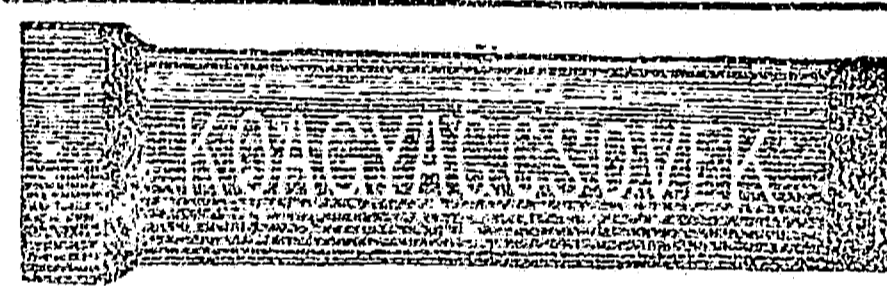

WALLA JÓZSEF
cementáru-gyára, építési
anyagok raktára
Budapest, VII., Rottenbiller-u. 13.

<p>Vállalkozik:</p> <p>GRANITTERAZZO, BETONIROZÁSOK, CSATORNÁZÁSOK, SZŐKÓKUTAK, CZEMENT-LAPOK és MOZAIK LAPOKKALI KÖVEZÉSEK elkészítésére stb.</p>	<p>Raktárt tart:</p> <p>KERAMIT-LAPOK KELHEIMI-LAPOK METTLACHI LAPOK, TERRACOTTA-ÁRUK, KÖFEDÉLPÉP, TŰZÁLLÓ TÉGLAK, KEMÉNY-RAKVÁ- NYOKBÓL stb.</p>
--	---

Gyári raktára a
gartenaul Portlandi
cement és vízhat-
lan mész-gyárnak.

Gyári raktára a
gartenaul Portlandi
cement és vízhat-
lan mész-gyárnak.

Intés Cognackereskedőknek.

Óva intünk

utánzott Tokaji Cognac vételére,
miután ezt

MINDEN EGYES ISMÉTELÁRUSITÓNÁL
elkoboztatandjuk.

UTÁNZOTT

mindazon Tokaji Cognac, mely nem az

egyedüli Tokajban létező

Első Tokaji Cognacgyárból.

származik, és mely az ezen Tokaj városa által

bejegyzett

védjegy

ELSŐ TOKAJI COGNACGYÁR TOKAJBAN.

KOLOPI KÉNES FÜRDŐ.

A legkényelmesebb gyógyfürdők egyike egyedüli a magyar Alföldön a Kolopi gyógyforrás megnyílik május elsején. A fürdő biztosan gyógyít mindenféle heveny és idült csúzos bántalmakat továbbá mindennemű heveny és idült bőrbajokat kiváló hatással van a légző és emésztő szervek hurutus bántalmainál.

A fürdő Tisza-Süly község szomszédságában fekszik hol posta és távirda állomás is van. Vasút állomás

FEGYVERNEK JÁSZ-LADÁNY JÁSZ-KISÉR

hol kívánatra a fürdő tulajdonos által mérsékelt díjjért előfogatok állanak rendelkezésre.

Kényelmes szobákról és uri ellátásról jutányos árért a fürdő tulajdonos gondoskodik. Szerényebb igényű fürdő vendégek elhelyezésére- nők és férfiak részére Külön-közös háltó termek vannak.

A fürdő orvosi teendőkkel Dr. Rottmann József vármegyei járás orvos van megbizva.

Felvilágosítással a fürdő tulajdonos Végess Sándor úr

TISZA-SÜLYON

Készséggel szolgál.